

СВОБОДА **SVOBODA**
 Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays
 and holidays. (Saturday and Monday issues combined)
 by the Ukrainian National Association, Inc.
 at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.
 Entered as Second Class Matter at the Post Office of Jersey
 City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 3, 1879.
 accepted for mailing at special rate of postage provided for Section
 1102 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.
 За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
 За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується
 повертати незамовлені матеріали.
 Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

МОСКВА І ВАТИКАН

Коли Сталінові доповіли одного разу про вороже до Москви ставлення Ватикану, він був іронічною запитав: «А скільки дивизій має римський Папа?». У цій анекдоті є безсумнівною частина правди, що більшовицька Москва рахується передусім з фізичною силою. Але вона далеко не легко вагається сідати духа. Більшовики знають з власної історії, що гурток емігрантів, ставши фанатиками комуністичної ідеї, створив рух, що заваляв царський престол і став прокляттям сучасного світу. Тому, поруч терору, найбільше уваги вони прикладають до пропаганди, до зацілювання людям своєї доктрини. Вулицями ворогами всіх інших універсальних ідей, за винятком власної, вони тим паче й особливо з ворогами тієї найглибшої, найдостойнішої і людської вдачі найприметнішої універсальної ідеї, якою є віра в Бога.

Тому від самого початку свого завоювничого походу комунізм в Росії був ворожий до Церкви і релігії. До всіх Церков і всіх релігій, але до Католицької в першій і головній мірі. Релігія була проголошена «опіумом для народу», атеїстична пропаганда стала одним з головних «предметів навчання» в комсомолі, держава обернула церкви і храми на антирелігійні музеї, величезними накладками видавала їй видає комуністична партія безбожницьку пропагандивну літературу. Православну Церкву в СРСР толерують тільки тому, що її російське духовенство стало заручником комуністичного режиму, як, зрештою, було колись заручником і царського режиму. Всі інші Церкви або цілком ліквідовано — як ось Греко-Католицьку Церкву в Західній Україні, — або їх діяльність обмежено до мінімуму. Всіх святих в СРСР не закріпили тільки з двох причин: щоб завадити їм обурювати широкі маси населення і щоб могли викладатися перед чужинами, що в СРСР існує «свобода віри».

Найбільшій шкідливості в світі організації і дисциплінованій центр християнства, Ватикан був підданий для московських більшовиків, «ворогом число 1». Не було такої поганой лайки і такої вульгарної карикатури, що її не сказав б або не нарисовано проти Ватикану. Але Совети відомі і впливові і гнучкості свої тактики. І тому час від часу вони починають «співіскупувати» залізницю до Ватикану. Так, наприклад, у серпні 1956 року шарж д'аффер боскетської амбасди в Римі пішов до латинської нунції у Квіриналі (при італійському уряді), архієпископа Джузеппе Фатті, який водночас є деканом дипломатичного корпусу в Італії, і попросив його передати Ватиканові відписи двох совєтських нот, розісланих «сім-всім» у справі міжнародного розбродження і Суєзького каналу.

Совєтський Союз і Ватикан, очевидно, не мають дипломатичних зв'язків, але совєтські проводирі час від часу намагаються, що «нормалізація» зв'язків не є виключеною. Ось і минулого тижня совєтський міністр закордонних справ Андрей Громико, приймаючи комуністичну делегацію італійських «борців за мир» під проводом одного з італійських комуністичних бешкетів (одним з членів делегації був суспільствознавець Андрія Гатгеро, лауреат Сталінської «нагороди миру»), поклався на мібто тогочасну поглядів Москви і П'я XII на різні пункти міжнародного розбродження: щодо заборони атомної зброї, пробих атомових вибухів, неупорядкованості миру і т. д. Громико заявив, що між Москвою і Ватиканом не виключені «деякі контакти». Ця його заява викликала голосний відгук у західній пресі. Передусім розголосили її італійські комуністи, щоб використати серед віруючих католицьких мас італійського народу, як іби дозвіл об'єктивізму і доброї волі червоної Москви. Очевидно, італійські комуністи, як і їх московські звершники, «дублюють» податки таку дрібницю, що Папа у своїх зверненнях і промовях на тему миру і розбродження завжди готовий про комуністичну «систему успішної інспекції», чого саме не хочуть більшовики.

Згідно з західними коментарями — Ватикан, подібно члїстелі на цей останній «лічильний жетон» Громики. Пригадується, що консервативний і дуже обережний Ватикан, для якого існують непорушні принципи, ні тоски не змінив свого ставлення супроти комунізму, сформульованого 14 липня 1949 року: Свята Конгрегація засудила тоді комунізм як «матеріалістичний і антихристиянський». У тодішній декларації згадувалося про спорадичну тактику комуністичних речників, яка дискусію й заяву, що вони не є противниками релігії, але її стверджувало, що комуністична «доктрина і дія з ворогами Бога». Так воно було і так воно є. Керівники комуністичної Польщі з тактичних причин пішли на поступки Католицькій Церкві, але вже в Східній Німеччині та й в інших сателітних країнах Церкву переслідують. І між комуністичним царством сатани та християнським царством нікого примирення не може бути.

РІЛЬНИЧА ПРОБЛЕМА ЗДА В ЦЬОМУ РОЦІ

Фармерство відіграє дуже поважну роль в економіці Америки, яка живе на найвищому в світі життєвому рівні і яка має, крім того, поважні запаси харчових продуктів, що їх постійно відступає тим країнам, де бракує харчів. Але саме кожорічне зменшення рілнничих продуктів, що їх фармери дають взаємину за бірлярдові суми доларів титулом так званої допомоги фармерам, спричиняє клопоти уряду, який мусить ці продукти магазинувати. Секретар рілнництва Езра Теффт Бансон недавно заявив, що старатиметься зменшити паритет допомоги фармерам, а згодом її зовсім ліквідувати, щоб і американське фармерство могло розвиватися на засади вільної конкуренції, як це є в інших господарських ділянках.

Статистичне бюро повідомило, що від 1-го квітня 1956-го до 1-го квітня 1957 року число фармерського населення зменшилося з 22,257,000 до 20,396,000 осіб, тобто на 1,861,000 осіб. Отже, майже кожна одинадцята особа з фармерського населення перейшла до міста, або була охоплена міською громою і перестала зарохуватися до сільських фармерських громад. Тут треба пригадати, що число фармерського населення від 1950-го року зменшилося на 4,662,000 осіб.

З масовим виходом фармерів до міст особливо мусить рахуватися урядові і законодавчі плановики в цьому, 1958-му році. Не можна допустити, щоб фармерське населення атіало до міст. Але ця справа не представляється так трагічно, коли взяти до уваги, що технологічний поступ, навіть при зменшенні числа фармерів, гарантує забезпечення країни фармерською продукцією.

І так, в 1957-му році з одного акра зібрано 48.8 бушля кукурудзи, а в 1956 році урожай з акра кукурудзи становив тільки 45.7 бушля. Це сталося внаслідок збільшення кількості добрив, застосування кращого насіння і поліпшення рілнничої практики. (Вирободж попередніх 10-ох років пересічний збір кукурудзи з одного акра становив 37.8 бушля). Передбачається, що акр землі, засіяний пшеницею восени минулого року, дасть 20.6 бушля пшеничного зерна. Це було б на два бушлі більше як в минулому році, і майже на 5 бушлів більше від пересічного збору в попередніх роках.

Минулого року під рілнничими культурами було в ЗДА 334,000,000 акрів, на 11,000,000 менше як в 1956 році. Це — як стверджує «Американський рілнничий» — найменша кількість засіяних акрів від 1919 року. Але загальна рілнничая продукція внаслідок цього не зменшилася, а, навпаки, була рекордно високою, зокрема, хоч число акрів під кукурудзою зменшилося в минулому році на 4,200,000 акрів, врожай кукурудзи зайняв третє місце між рекордами.

Нові винаходи прискорюють і полегшують планення рогації худоби та інших тварин. І так, гормони, що коштують 25 центів, збільшують

мірехтять перші кадри фільму «Пропавшес сокровіще».

Хлопці обурені поведінкою Кашуби, вигукують нецензурні слова та погрози на адресу комсомольця Савицького. Олександр Кобенда, племінний парубіток і громадський пастух, вносить пропозицію: — Хлопці, давайте налякаємо Савицького. Він каже, що немає Бога і нічого не боїться. — Давайте! Але як? — Хтось із гурту. — Це небезпечно. — додає другий. — Він має наганя. — Дурний наган! У нього немає патронів. У барабані самі порожні гільзи. Пому пообіцяв рибий мільйонер патронів, але сказав, що дасть аж тоді, як вистежить, коли приходить додому Семен Ковалюк, отой, що був в отамані Кароті...

Хлопці вирішують пометити на Савицькому і вирушають вулицею до цвинтаря. — Давайте! Але як? — Хтось із гурту. — Це небезпечно. — додає другий. — Він має наганя. — Дурний наган! У нього немає патронів. У барабані самі порожні гільзи. Пому пообіцяв рибий мільйонер патронів, але сказав, що дасть аж тоді, як вистежить, коли приходить додому Семен Ковалюк, отой, що був в отамані Кароті...

Хлопці вирішують пометити на Савицькому і вирушають вулицею до цвинтаря. — Давайте! Але як? — Хтось із гурту. — Це небезпечно. — додає другий. — Він має наганя. — Дурний наган! У нього немає патронів. У барабані самі порожні гільзи. Пому пообіцяв рибий мільйонер патронів, але сказав, що дасть аж тоді, як вистежить, коли приходить додому Семен Ковалюк, отой, що був в отамані Кароті...

Хлопці вирішують пометити на Савицькому і вирушають вулицею до цвинтаря. — Давайте! Але як? — Хтось із гурту. — Це небезпечно. — додає другий. — Він має наганя. — Дурний наган! У нього немає патронів. У барабані самі порожні гільзи. Пому пообіцяв рибий мільйонер патронів, але сказав, що дасть аж тоді, як вистежить, коли приходить додому Семен Ковалюк, отой, що був в отамані Кароті...

Хлопці вирішують пометити на Савицькому і вирушають вулицею до цвинтаря. — Давайте! Але як? — Хтось із гурту. — Це небезпечно. — додає другий. — Він має наганя. — Дурний наган! У нього немає патронів. У барабані самі порожні гільзи. Пому пообіцяв рибий мільйонер патронів, але сказав, що дасть аж тоді, як вистежить, коли приходить додому Семен Ковалюк, отой, що був в отамані Кароті...

СМЕРТЬ „ВСЕУКРАЇНСЬКОГО СТАРОСТИ“

Повідомлення про смерть Григорія Івановича Петровського, лєнського наказного „всєукраїнського старости“, не було ніякою несподіванкою, коли взяти до уваги його вік — 80 років і життя, в тому 20 років у підпільній роботі, як члена РСДРП(б), 20 років на високих становищах у совєтсько-комуністичній ієрархії і 20 років на становищі репресованого і потім реабілітованого з ласки того самого Хрущова, що в 1938 році допомагав Сталінові усувати Петровського з високих „постів“. Не була ця смерть теж несподіванкою, коли взяти до уваги всі ці факти. Терпіти Петровський уже багато років на виявлену атеросклерозу з ураженням серцевих камер і головного мозку. Тільки систематичним лікуванням підтримував його останніми роками при житті. В 1957 році стан здоров'я Петровського погіршився: до попередньої хвороби долучилися стенокардія і серцева астма.

Не була фізічна смерть Петровського „таким чином політичною подією, як не було, коли, в 1938-му році, на його важливу політичну посаду його усунули з посту голови Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету і заступника голови Центрального Виконавчого Комітету СРСР. У комуністичному світі був відомий показовий фігурою, яка не мала ніякого реального впливу та значення, а скорше нагадувала реванше минулої „революційної слави“. Все ж таки в колах старих більшовиків він, як один з найбільш „сортативних“ Лєніна, втілював чималим авторитетом і не був навіть надто одиозною фігурою для населення, хоч ніколи не міг нікому ні в чому допомогти. Усунення Петровського з навіщої вершини совєтської „нової кляси“ на пост заступника директора Музею Революції в Москві було не тільки дуже символічним з огляду на „фігуральність“ Петровського, воно було дошкільним за фізичну смерть, просто діяв совєтський витік адегенс робового Сталіна. Проте, висилкою Петровського між музейні реквізити Сталін не задовольнився. Ліквідувати Петровського, як безперечної комуністичний авторитет, Сталін зламав його і як людину, вимоги підписати вирок на власного сина, заслуженого командира московської „Пролетарської дивізії“, обинувався ченого і розстріляного у зв'язку із справою Тухачевського.

Відсунений у морок музейні закамарів, Петровський мав не тільки можливість передумати все своє понижження і потоптання своєї гідності і своїх батьківських почуттів, але й мав чого розхорити в своїх родами п'ятидесятих соредних хвороб. П'ятнадцять років він був замурований живцем за музейними мурами, 15 років у совєтській пресі не було про нього ані слова згадки. Сталін і його соратники, Хрущов, Молотов, Берія і Кагановіч, подали про те, щоб пам'ятю про нього в комуністичному суспільстві викреслити доосновно.

Виведено Петровського з-поза мури, як колись московські царі виводили своїх в'язнів із кремлівських, шлі-

сєльбурзьких та солов'євських локів, щойно в 1953-му році, після смерті Сталіна і після зачаткування боротьби з „культу особи“. Пому дозволено назвати себе „старим більшовиком“, нагороджено орденом Червоного прапора і дозволено друкувати статті про давнє минуле — про 1905-1906 роки, про Лєніна, про перші партійні з'їзди. Ніби на глум поховано Петровського (чи радше урну з його попомом) у кремлівській стіні на північ Красній площі, де стоїть і мавзолей Сталіна — того, що бив його одиозного сина. Похоронні відвідує державним коштом і з великою парадом. В почесній партії його домовини стоїть Ворошилов, Кириченко, Суєлов, Ігнатів, Фурцева і Брежнєв. Делегация з України під проводом Гречуки і Ковалюка, що сьогодні відіграють з ласки Москви роль колишнього „всєукраїнського старости“, привезла на похоронні візники. Але фактично чи не найважливішою політичною фігурою в цій делегации був москвал Ю. І. Дудін „політичний представник УССР при Раді Міністрів СРСР“, значить московський офіцер для „спеціальних доручень“. Похоронено Петровського в суботу 11 січня. Хрущова на похороні не було — він виїхав „відпочивати“ до Криму. Не було й Буганька та інших совєтських міністрів.

Не зв'язуючи на надавання йому „старим більшовиком“ ще й сьогодні, вже після його смерті, титул „всєукраїнського старости“, Григорій Петровський ніколи на протязі свого життя нічого спільного не мав з українським національним рухом, ні навіть з українськими комуністичними утвореннями не мав. До „жовтневої революції“ і під час неї був російським політичним діячем, членом Російської Соціал-Демократичної Партії (більшовиків). Не признавався до українства й тоді, коли був депутатом від катеринославських робітників у царській Державній Думі. Ніколи, адже, не виступив члїм у „обороні української мови чи можливостей розвитку українського культурного життя. На Україну послав Лєнін Петровського щойно в 1919 році після того, як він відбув двоїчне призначення на становищі комісара внутрішніх справ Російської СФРР „Всеукраїнський старостою“ — тобто головою Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету. Його ніхто не обирав — призначала його Москва, як призначала потім Пестішева та Хрущова. Спеціальних симпатій до українства під час свого „старостування“ не виявив.

Характеристично, що у зв'язку із смертю Петровського в совєтських офіційних публікаціях почалася деяка „перетасовка“ дат у його біографії. Доє у всіх совєтських джерелах (особливо у Больш. Сов. Енциклопедії) Петровський був головою ВЦКВ від 1919 до 1939 року і призначено його директором Музею Революції СРСР в 1939 році. Тепер же в „Правді“ і в „Ізвестіях“ що першу дату обижено до 1938 року, а другу дату призначення на пост заступника директора музею пересунуто на

коли проводять в останню дорогу покійника. Зразу за брамою дерев'яна капличка, дах і стіни якої від давности вкрились темною зеленню мохом та вицвілим лишайником. За кільканадцять метрів від брами православного цвинтаря вхід на католицький цвинтар. При вході два муровані стовпи з аркою. У стовпах залізані гачи, в які вправлена важка металевая брама кольору бронзи. Брама з мурованими стовпами і аркою нагадують стародавню фортецю, яка символізує колишню силу і панування польської шляхти над українським народом.

Поміж могилами п'ятеро хлопців толочать росну зелень. Босі ноги м'яко ступають по барвінку, порепані п'яти лоскоче вологість. Місяць ніби застиг, зачепився гострим рогом за верхівку старого дуба. Тіні від христів у місячному світлі гадуть на гробах, переплітаються раменами і творять суцільну плетін.

Там біля похилого хреста з доріжка на католицький цвинтар, — показав один з хлопців рукою і пішов першим. За ним широким зникли інші.

Попід цвинтарями дугою агнітається ґрунтова дорога, що виминаючи село, веде в степ. Між дорогою й цвинтарем зарослий дерпантовий рів. Десять у селі чути регіт парубків, дівчат, дівочі голоси. Люди вертаються з клубу додому, зникають за тинами селянських дворів.

Понад цвинтарним ровом хтось поспішає, збиває ногою дорожню кияву. На ліво-му борту піджака блищить значок „КІМ“.

Комсомолець-активіст похилив голову, перебігав з думках фільм „Пропавшес сокровіще“ і в його серці заюкло ненависть до релігії, монахів, які ховають скраби від совєтської влади.

Ралтом перед ним викинулось із роу щось в білому. За ним друге, третє...

Комсомолець повернувся круто вправо, але білі постаті вже довкола нього. Вони підстрибують, нивчать по-коти-

Інж. Микола Яримович

БОМБОСХОВИЩЕ БІЛЯ ВЛАСНОЇ ХАТИ

Треба привітати вміщену в „Свободі“ з 10 січня ч. 9, статтю під заголовком „Бомбосховища в Америці“. Будова бомбосховища в ЗДА дієсно дуже непопулярна справа. Саме тому треба тим, що не раз рятували своє життя в бомбосховищах в Європі, більше про них писати.

Годі брати серйозно можливість евакуації населення на випадок загрози від „мордерних“ бомб. Несподівані атаки с яким найважливішим чинником „успішності“ цієї страшної зброї для масового нищення цивільного населення, а в консеквенції — заломання моральної відповідності проти дальших нападів та послаблення заляття, потрібного для оборони.

Тому, що безнадійність на рятують убивав всяку ініціативу для шукання рятунку, що вже багато з нас знає із власного досвіду, здобутого під час минулої війни, треба відповісти на питання, чи є яка налі на те, щоб пережити атомову атаку. Залежало від обставин, така налі існує.

Якщо брати під увагу нові досліди над придатністю бомбосховищ, то вже віддали у дві милі від осередку вибуху бомби дала б не але забезпечення проти радіоактивних променів та гарячі.

Зате пересічна можливість будови бомбосховища біля дому власним коштом вимагає, щоб віддали від осередку вибуху була не менше як 15 миль. Очевидно, трудно вгадати місце, де мала б упати бомба. Можна тільки передбачити, що вона буде спрямована на густо заселені промислові чи торговельні центри.

Годі у цій статті подати аналіз придатності і якості різного роду „бомбосховищ“. Обговоримо тільки одну можливість, що може лежати в рамках заінтересування наших читачів. Масою на увазі те, що багато з них мають уже, а може недовзі мати, власний одно-чи дво-динний дім на периферіях великого міста. Власники та мешканці таких домів мають добрі виходи на те, що належно побудовані бомбосховища біля їх домів могли б їх забезпечити від наслідків атомової чи навіть водневої бомби, що вибухла в не ближче як за 15 миль. Такі бомбосховища забезпечують також від вогню, що може палахнути не тільки іззовні але й асердині дому (роз-

1940 рік. Так само доє заступником голови президії Верховного Совету СРСР Петровський був тільки в 1938 році, тепер же совєтські офіційні твердять, що працював він на цьому посту три роки — в 1938-1940 рр., не зв'язуючи на те, що зник Петровський з політичного обиду вже в 1938 або найпізніше з початком 1939 року. Все що плутається з датами, без сумніву робиться з метою приховати деякі неприємні вже не тільки для Сталіна, але й для Хрущова моменти, зв'язані з політичною ліквідацією і моральною смертю Петровського ще в 1938/39 рр.

О. Р.

Бомбосховища біля дому можна використовувати на склад різних потрібних у господарстві предметів, якби загроза від бомби минула. Площу над бомбосховищем можна використати чи то на дозід до под'їзду чи гаражу, на город і т. д.

Треба ще загадати про те, чи буде час, щоб успіти до бігти до бомбосховища. Радарні споруди мають алармувати населення загрозених околиць заздалегідь, за яких дві години, а то й більше перед сподіваною атакою. Як-то брати під увагу загрозу від ракет з бомбами, вистрілюваними з підводних човнів, що можуть підплисти досить близько, часне алармування натрапляло б може на деякі труднощі. Все ж таки як би не було, щонайменше за чверть години перед вибухом бомби можна буде знати, що треба ховатися. Модерні алармуючі споруди дають можливість багато власної остерогі перед небезпечкою, як то було під час минулої війни. Зате віддалення від місця, де вибухає атомовая, а особливо воднева бомба, до місця, де можна бути безпечним від наслідків, які спричиняють радіоактивні частинки, що їх вітер розносить дуже далеко (під час проби на Тихому океані у 1954 р. — 220 миль), незмірно збільшилося в порівнянні з засягом ділянки звичайних бомб у минулій війні. Чи не найкраще тоді ховатися десь коло своєї хати?

С велика налі пережити есентаційний вибух атомової, а то й водневої бомби, якщо с бажання вже зрозуміти, щоб проти наслідків вибуху заздалегідь себе забезпечити.

В клубі імені КНС після того його вже не бачили.

*) КНС — Комітет Незамовних Селів, сформовано — комсомол.

*) Автор цих рядків може подати більш інформації (телефон TY-606 2-6836 — Нью Йорк).

Степан Федорівський

КОЛИ ВИХОДЯТЬ МЕРТВІ

У сільському клубі імені КНС*) демонструють кінофільм „Зали покійника“. Кому не вистачило місця на лавках, стоять у проходах, зручності поможувалися на широкі підпідпідки.

У дверях, лі і завіди, комсомолець-активіст Савицький. Він сумнію виконує обов'язки контролера.

Перед дверима юрба підлітків. Вступилих білєтв вони не мають і старуються проскочити до залу поміж народом. Щоразу, коли хтось із метких підлітків лбігас в залю, Савицький гукас до завідувача клубу:

— Товаришу Кашуба, лоніть зайця!

Кашуба роздивляється серед людей, але „зайця“ вже немає. Публіка такому емілічові співчутливо допомагає ховас до початку сеансу під лавкою.

Юрба підлітків регоче:

— Га-га-га-а! Проморгав Шурка!

Савицький сердито поглядає на хлопців і далі продовжує свою службу.

Коли починається сеанс, підлітки відганяють від дверей. Кашуба здійснює солдатський пасок, яким підперезує гімнастерку, і вимахує ним у повітрі. Хлопці кидають уділні пендиси, ховуються один позад одного, але минає хвилинка і — такі треба відходити.

Неслухняних хлопців Кашуба з розмаху мається поломом.

— Зараз, чого б'єш по голові! — кричить котрийсь.

— Ді, коли тобі кажуть! — сердито відповідає Кашуба і вимахує понад головами поломом.

Кашуба змінює зоріджені двері двома залізними ганцями.

У залу спокійно. Ритмічно цокотить апарат, а на екрані

ні мерехтять перші кадри фільму „Пропавшес сокровіще“.

Хлопці обурені поведінкою Кашуби, вигукують нецензурні слова та погрози на адресу комсомольця Савицького.

Олександр Кобенда, племінний парубіток і громадський пастух, вносить пропозицію:

— Хлопці, давайте налякаємо Савицького. Він каже, що немає Бога і нічого не боїться.

— Давайте! Але як? — Хтось із гурту.

— Це небезпечно. — додає другий.

— Він має наганя. — Дурний наган! У нього немає патронів. У барабані самі порожні гільзи. Пому пообіцяв рибий мільйонер патронів, але сказав, що дасть аж тоді, як вистежить, коли приходить додому Семен Ковалюк, отой, що був в отамані Кароті...

Хлопці вирішують пометити на Савицькому і вирушають вулицею до цвинтаря.

Старовинний католицький цвинтар. Розповідать старожити, що закладено його 1651 року, коли то шляхтич Чаплинський напав на Стару Прилику і вирізав усе її населення, залишивши тільки католиків та жидів. З того часу минуло багато років і цвинтар заріс буйними лісами, асенами та дубами.

Між деревами в місцевому світлі публікують на масивних пам'ятниках позолочені хрести, біліють мармурові статуї Божої Матері та невідомих селянських хлопців святих.

Католицький цвинтар межує з православним. Цих дві ділячки вічного спочинку розділяє глибокий рік, зарослий колючою акацією, гломом та кущами терну.

На ровах та на гробах густо постелені кучеряві бавінок, ніби в тілі піснї „Стелісь, бавінку, пісенькою“.

При вході на православний цвинтар брама з дощаним наметом, а на перекладні в піддашші дзвін, у який дозвонять,

УСЯ ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА НА ХАРИТАТИВНУ АКЦІЮ ЗУАДК!

ПОЖЕРТВИ ВИСИЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ЗУАДК У ФІЛАДЕЛФІ: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, P. O. BOX 1661, PHILADELPHIA 5, PA.

3 ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Лос Анджелес, Каліф.

Візитиця Митрополита Іоана.

На далекому заході Америки с. українська православна церква Юрія Переможця в Портленді, Орегон, з своєю філією в Спрінгфілді, Орегон та місією осередком в Сієті, Вашингтон, і церква св. Андреса в Лос Анджелесі, Каліфорнія під духовним провідом Високопреосвященнішого Митрополита Іоана. Ці осередки відіграють тепер найважливішу роль у українській Православній Церкві в ЗДА.

На міжнародному конгресі в Лос Анджелесі Митрополит Іоанн у суботу 14-го грудня 1957 р. перед великою аудиторією, заповненою представниками з усіх країн, читав своє послання, в якому він закликав до єдності та співпраці між усіма українськими громадами та організаціями в Америці.

Митрополит Іоанн у своєму посланні закликав до єдності та співпраці між усіма українськими громадами та організаціями в Америці. Він закликав до єдності та співпраці між усіма українськими громадами та організаціями в Америці.

Митрополит Іоанн у своєму посланні закликав до єдності та співпраці між усіма українськими громадами та організаціями в Америці. Він закликав до єдності та співпраці між усіма українськими громадами та організаціями в Америці.

Митрополит Іоанн у своєму посланні закликав до єдності та співпраці між усіма українськими громадами та організаціями в Америці. Він закликав до єдності та співпраці між усіма українськими громадами та організаціями в Америці.

Заступник Пар. Ради інж. Артемівський розповідав про семілярний шлях, який Урава йшла до завершення діла. Коли п. С. Грод підняв усе, що стосувалося Портленду за звичайними своєю присутністю, то й о. Гончарів, широко промовив й висвітлював діяльність «Скарби України».

А. Вусик.

Дітройт, Міш.

З праці Злученого Комітету Українського Жінотства.

6-го грудня 1957 р. відбувся 6-й З'їзд Жінотства, до якого входили Відділи США числа 5, 23, 26, 31 і 37. Відділи Українського Жінотства Хреста 1, 34, 37, «Промісвіт» і «Сестринство» Пар. Ради Марії, Цей Комітет мав спільно репрезентувати українське жінотство в Дітройті.

На перших шістьох днях комітетів відвідала б. п. Юлія Шульга, яка виступила з доповіддю про діяльність українського жінотства в Дітройті. Присутні вислухали доповідь реферату з закінченням, і тоді то поставала думка видати історію українського жінотства в Дітройті та поставлено зібрати матеріал. Присутні доповіли про свою роботу.

В 1955 р. відбувся друком книжка (тисяч примірників, коштом \$2,500) під заг. назвою «Українське Жінотство в Україні та в Зарубіжжі». Ця книжка була видана в Києві, на 100-ліття українського Жінотства.

Промовляв ще д-р А. Вусик, який відгукнувся на прохання преси, який звернув увагу на те, що небудучи подією, яку можна гордитися, бо й не так то вже легко тут на золотому заході одержати грамоту від Управи народних справ.

Понкерс, Н. Я.

Відділ Організації Оборони Лемківщини допомагає українцям в Польщі.

Хоч Відділ Організації Оборони Лемківщини — це наймолодша організація в нашому місті, який засновано щойно 30-го грудня 1957 р.

10-го грудня м. р. було скликане загальне зібрання Збори Лемківщини в Польщі, члени і не-члени організації, що посідають майно в Польщі, їм дозволено можливість одержати відшкодування за майно наших людей, американських героїв, що його націоналізував польський комуністичний режим.

Другою відомою імпрезою Відділу був лемківський пієнік, що відбувся у вересні м. р. на площі і в залах новобудованого Народного Дому в Понкерсі.

Цей перший лемківський пієнік, що його влаштували свідомі лемки — українці, крім великого морального успіху, на який здійснив перший раз великий успіх, на який здійснив перший раз великий успіх, на який здійснив перший раз великий успіх.

3 Наукових Конференцій УВАН в ЗДА

НАУКОВА І ПОЛІТИЧНА ПРИРОДА СОВЕТСЬКОЇ СТАТИСТИКИ — доповідь проф. Всеволода С. Голубинського.

19 жовтня 1957 року відбулося засідання Економічної Секції УВАН в ЗДА, на якому Всеволод Голубинський доповідав про наукову та політичну природу союської статистики.

Доповідач подав коротку характеристику союської статистики, що є інструментом політичних завдань комуністичної влади і є інструментом держави. Для внутрішнього зовнішнього світу публікуються тільки такі дані, що політично вигідні в даний час і за даних обставин.

Доповідач зазначив, що на союській статистиці показуються не промисловість, сільське господарство і торгівля. Зокрема він звернув увагу на методологію обчислення в СССР «біологічного» вжиття та на потребу уявного розгляду тих дефіцитів, що їх викликають у Союзі різні статистичні обчислення.

В кінці доповіді Всеволод Голубинський зазначив, що в будові статистики і в підготовці економістів та статистиків в СССР.

Він прийшов до думки, що теперішній стан їх навчання не забезпечує потрібного рівня знань, не привчає їх до самостійної статистичної роботи, привчаючи їх до механічного застосування способів обчислення, поданих в уніфікованих формах і в інструкціях.

По доповіді відбулися запити та дискусія, в яких взяли участь: М. Ефимов, І. Замітло, В. Зінов, С. Пронік, П. Паша, В. Стець, В. Чаплинко, Л. Чикаленко. У виступах подано ряд доповнень, висловлено, зокрема зазначено, що в Союзі Союзу побудова обліку проводиться на засадах «лінійного соціалістичного обліку», що складається з видів обліку: статистичний, бухгалтерський, оперативний. Зміст завдання, кількість показників, обсяг обліку, обсяг обліку, обсяг обліку.

Після цього перетворилося в велику громадську, бюрократичну машину, а «ліній», етап самостійної роботи підприємства, а це приводить до виникнення виникнення, «око за оком» подання невірних, а може і фальсифікованих даних, щоб позитивно виконати та переконати план. Відмічено, що практика планівництва підприємством інших країн світу (напр. в Америці) стоїть на значно вищому рівні, в порівнянні з планівництвом в окремому союському підприємстві.

В дискусії було висловлено, що не є точним твердження про те, що в кулє союської статистики випадає «вибірка» метод, а та математична статистика, яку само і щодо висновку про бачення теоретичної підготовки економістів і статистиків в союському навчальному закладі. Під час дискусії з'ясувалося, що в тому, що в багатьох країнах світу, що помітна нестатистична аналіза даних, висловлено, що баче або заниження, або перебільшення союських статистичних показників.

Останнє членом Українського Народного Союзу, а тим самим і спільнотниками 19-го міжнародного конгресу в Понкерсі.

ВИПІСЛА З ДРУГІХ
нових збірок поетичних творів неопублікованих
П. ФІЛИПОВИЧА:
ПОЕЗІЇ
за загальною редакцією М. ОРЕСТА.
з біографічним нарисом та критичною статтею.
Ціна одного примірника — 1 дол. 50 ц.
Замовлення і гроші висилати на адресу:
A. FILIPOVICH
300 — 6th Street S. E. Minneapolis 14, Minn.

ФОНД „ВЕСЕЛИНИ“

У цій рубриці друкуємо з призначенням і підписом імена тих громадян, що прислали свою пожертву на фонд і переділату дитячого журналу „ВЕСЕЛИКА“.

ЛІСТ 4. 14.

Передплата	Пожертва	Разом
Д-р Ю. Горділовський, Шикаго	5.00	5.00
Я. Пручун, Ошана	4.00	3.00
С. Гавришук, Едмонт	4.00	2.00
С. Нечипорук, Бруклін	4.00	1.00
С. Мадяк, Шикаго	4.00	1.00
Б. Чучман, Торонто	4.00	1.00
О. Зайц, Шикаго	4.00	1.00
Л. Бурій, Монреаль	4.00	1.00
Р. Фіонт, Філадельфія	4.00	1.00
М. Тимків, Філадельфія	4.00	1.00
М. Коніт, Філадельфія	4.00	1.00
В. Калінінський, Гастер	4.00	1.00
В. Голубинський, Ньюарк	2.00	1.00
А. Данильчук, Бруклін	1.00	1.00
П. Гарлов, Лонг Айленд	1.00	1.00
І. Дідоха, Ньюарк	10.00	
М. Стахін, Лос Анджелес	5.00	
М. Гузаль, Сен Діазе	4.00	
Г. Зінов, Вашингтон	4.00	
М. Дудич, Шикаго	4.00	
А. Кулінич, Нью Йорк	4.00	
Т. Школьник, Клівленд	4.00	
М. Пегельська, Бетлгем	4.00	
В. Шембель, Бетлгем	4.00	
І. Бабак, Торонто	4.00	
М. Юрківч, Філадельфія	4.00	
Т. Федорак, Філадельфія	4.00	
В. Мінск, Філадельфія	4.00	
М. Пантук, Атло	4.00	
В. Босні, Філадельфія	4.00	
В. Скован, Атло	4.00	
М. Гавришук, Філадельфія	4.00	
О. Гарман, Атло	4.00	
С. Шевчук, Філадельфія	4.00	
І. Нікітук, Філадельфія	4.00	
І. Олександрів, Гарднер	4.00	
П. Врублівський, Шикаго	4.00	
Р. Філіп, Джерсі Сіті	4.00	
Е. Іванів, Шикаго	3.00	
І. Зін, Філадельфія	2.00	
Г. Левчук, Бромс	2.00	
С. Гіа, Понкерс	1.00	
П. Міхалек, Оксфорд	1.00	
Х. Кемпак, Лімапорт	1.00	
І. Заворський, Алентаві	1.00	
О. Перік, Бетлгем	1.00	
А. Когут, Шикаго	1.00	
В. Феден, Джерсі Сіті	1.00	
З. Копак, Едмонт	1.00	
С. Мисляк, Клівленд	1.00	
О. Задубера, Нортгемптон	1.00	
П. Бетлін, Четтер	1.00	
А. Войтек, Понгетаві	1.00	
Л. Похмурський, Стоні Крік	1.00	
В. Снітис, Нью Йорк	1.00	
Л. Ланік, Ньюарк	1.00	
М. Куч, Клівленд	1.00	
О. Фічук, Асторія	1.00	
Т. Когут, Едмонт	1.00	
І. Претина, Фар Канавей	1.00	
А. Ільків, Торонто	1.00	
Р. Чигарин, Ньюарк	1.00	
П. Г. Лос Анджелес	1.00	
А. Ткачук, Ньюарк	1.00	
А. Ахматов, Честер	1.00	
Л. Тереш, Шикаго	1.00	
А. Олександрів, Бруклін	1.00	
М. Гавришук, Ньюарк	1.00	
С. Гіа, Ансіпі	1.00	

Разом \$ 161.00 \$ 63.00 \$ 224.00

Раніше проголошено \$ 1,721.00 \$ 1,638.10 \$ 3,359.00

Разом все \$ 1,882.00 \$ 1,701.10 \$ 3,584.00

БЕЛІДІА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ШИКАГО

ЯК І В ДРУГІХ ЗАБЕЗПЕЧЕНІХ ПІДПРИЄМСТВАХ, ПРИ ЧОМУ ВИ КОРИСТАЄТЕСЯ З ПРАВА ОДЕРЖУВАТИ

ПОДЕННИЙ „СВОБОДУ“ ПО ЦІНІ МЕНШЕ ЗА 2 ЦЕНТИ

ДЕННО. ДВАДЦЯТЬ ТИСЯЧ УКРАЇНЦІВ ЧИТАЮТЬ

„СВОБОДУ“, ЧОМУ І ВАМ НЕ СКОРИСТАТИСЯ ІЗ ЦИХ ДО-

ГІДНИХ УМОВИ?

Український Технічний Інститут

що його застерігла Рада Регентів стеїту Нью Йорк

ПРОВАДИТЬ

ЗАПИС СТУДЕНТІВ

на друге півріччя 1957/58

НАВЧАЛЬНОГО РОКУ на основі відділу:

ЕКОНОМІЧНИЙ (I-VIII семестри)

ПОЛІТИЧНИЙ НАУК (I-VIII семестри)

ІНЖЕНЕРНИЙ (I-II семестри)

ФІЛОСОФІЧНИЙ (Arts & Science) (I-VIII семестри)

МЕДИЦИНСКИЙ (I-II семестри)

На ці відділи приймаються особи з закінченою середньою освітою (гімназія, гай-скул та інші типи середньої школи).

Проводиться також ЗАПИС НА КУРСИ:

АНГЛІЙСЬКОЇ мови — УКРАЇНСЬКОЇ мови — ФРАНЦУЗЬКОЇ мови — ТЕХНІЧНОГО КРЕДЕНТІА (початково на групі в підніжжє навчання) — ДЕКОРАТИВНО-САДІВНИЦТВА.

Особі, без закінченої середньої освіти, приймається на

ПІДГОТОВЧІ КУРСИ МАТУРАЛЬНІ.

У. Т. І. має право приймати також студентів з-поза США на студентські візи.

В справі додаткових інформацій звертайтеся безпосередньо до інституту, чи телефонічно:

UKRAINIAN TECHNICAL INSTITUTE in NEW YORK

320 East 14th Street New York 3, N. Y., USA

Тел.: GR 5-1971

У 40-РІЧЧЯ
ПРОГЛОШЕННЯ ВІДНОСИ САМОСТІЙНОЇ
НІ ВІД КОГО НЕЗАЛЕЖНОЇ, ВІЛЬНОЇ
ДЕРЖАВИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Українська Громада
міста СИРАКЮЗ і ОКОЛИЦЬ

— влаштовує

в НЕДІЛЮ, дня 26-го СІЧНЯ 1958 р.

о год. 7-й вечора

в залі ЦЕНТРАЛЬ ГАН СКУЛ

Сант Варрен Стріт в Сиракюзах, Н. Я.

СВЯТОЧНУ АКАДЕМІЮ

До численної участі у Святі, для величавого замінування

Волі Українського Народу, жити свободою в Українській Самостійній Державі — усе Українське Громадянство, усі Товариства, Установи та Організації — запрошує

ЮВІЛЕННИЙ КОМІТЕТ

Спільним зусиллям Українських Церковних, Громадських і Молодечих Організацій

міста ТРЕНТОНУ, Н. Дж.

під патронатом Відділу УККА

в НЕДІЛЮ, 26-го СІЧНЯ 1958 р.

о год. 5:30 вечора

в залі УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ

при церкві св. Юрія Переможця

(331 Центр Стріт в Трентоні, Н. Дж.)

будуть відзначені

40-ві Роковини

УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

і ДЕРЖАВНОСТІ

В програмі святкування візьмуть участь:

полк. Кирило ДАШКО — промовець; Іван САМОКІШИН

і Стефан ШИЛКЕВИЧ — солісти; проф. Зоя МАРКОВИЧ

— фортепіанний супровід; Михайло ЛОГІН — декламація та інші.

Того ж дня — в українських церквах Трентону

будуть відправлені

Торжественні

БОГОСЛУЖЕННЯ

в наміренні

Українського Народу і Його Незалежності.

УВАГА! БІНГЕМТОН, ДЖАНСОН СІТІ

ЕНДКАТ і ОКОЛИЦІ!

ЗЛУЧЕНІ ВІДІЛИ УКРАЇНСЬКОГО

КОМІТЕТОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

в БІНГЕМТОНІ та ДЖАНСОН СІТІ, Н. Я.

попідмоцнюють, що

СЕРЕДА, дня 22-го СІЧНЯ 1958 р.

40-ві Роковини IV Універсалу

БУДУ ПРОГЛОШЕНА

ДНЕМ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

У „Трьох Містах“ посадиниками міст Бінгемтону,

Джансон Сіті й Ендкат і з цієї нагоди

в СЕРЕДУ, 22-го СІЧНЯ 1958 р.

о год. 6:30 вечора

— почнеться —

СВЯТОЧНИЙ БЕНКЕТ

в залі СВ. ІВАНА

при „Вірджінія Естейт“ в Джансон Сіті

із участю Гостей із американських урядових та політичних кіл.

Головним промовцем буде:

адв. Михайло ПІЗНАК, гол. касир УККА

з Нью Йорку.

ЗАПРОШУЄМО, ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО

ДО ЧИСЛЕННОЇ УЧАСТІ!

УПРАВІ ВІДІЛІВ УККА

Бінгемтону, Джансон Сіті і Ендкат

ЛІКАР — ДЕНТИСТ

д-р Надія КМЕТА-ТЕРЕБУС

попідмоцнює про

ЗМІНУ АДРЕСИ

ДЕНТИСТИЧНОЇ КАБІНЕТУ

243 E. 14th Street (між 2-ю, а 3-ю Естейт)

в НЬО ЙОРКУ

Телеф.: AL 4-0010 — Office

LU 5-4454 — приватний

Години прийняття:

ЩОДЕННО за попереднім записом

від год. 10-01 раню до 7-01 веч. крім СЕРЕДИ.

Про роман Василя Барки „РАЙ“ писали вже літературні критики й звичайні читачі (Л. Луїж, К. Кисельовський, М. Островська, Л. Шановський, Т. Т., О. Чернова, С. Карпенківська, Юрія Терех і О. Рещетіло) і всі вони високо оцінили цей Вирин твір.

ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ ЦЕЙ ВЕЛИКИЙ РОМАН

ВАСИЛЯ БАРКИ

„РАЙ“

КНИЖКУ МОЖНА НАБУТИ В КОЖНІЙ КНИГАРНІ

„СВОБОДА“, P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J.

Належить слати тільки чеками або поштовими переказами.

Ціна лише \$3.00

Книжковий магазин

Кость ПАНЬКІВСЬКИЙ:

ВІД ДЕРЖАВИ ДО КОМІТЕТУ

Зосм. ДОУЧУК:

ГНАТ КИДРАТОВИЧ

ЧОРНІ ДІН (оповідання)

ЧЕРВІ РІЧКУ (оповідання)

Улас САМУС:

ТЕМНОТА

(в оповіданні)

Василь КОСАРЕНКО-КОСАРЕНКО:

МОСКОВСЬКИЙ

